

2

Z deníku Fionnualy O'Malleyové

Sobota 22. března

Tohle píšu pod modravým osvětlením ve vlaku do Londýna, zatímco se skřípavě sune vpřed poloviční rychlostí. V Londýně jsem nebyla od konce loňského roku, deníčku, takže jsem trochu nervózní.

Když jsme byli v prosinci na ministerstvu, ještě předtím, než nás narychlo odvezli do Fallingfordu, hlavního štábu mimo město, zasáhl Londýn ostrý letecký útok. Té noci jsem měla pocit, jako bych uvízla v nějaké obrovské troubě, celá obloha burácela ohnivými výbuchy, a druhý den odhalil jen popel a prach. Byl to první nálet, který jsem zažila na vlastní kůži, když nepočítám ten, jenž se udál v listopadu v Coventry. Od té doby mě oba pronásledují v nočních můrách.

Teď už vím, že doopravdy bezpečno není nikde. Musíme ale předstírat opak, protože jinak bychom se nepřiměli ani vstát z postele. Přesto mě však děsí pomyšlení, že se dnes vracíme do centra velkoměsta. Děsí mě i to, že nás čeká další tajný výcvik. V tuhle chvíli se bojím spousty věcí.

Dobré na tom ale je, že s May reagujeme na strach každá po svém. Kdyby se ocitla tváří v tvář Hitlerovi, myslím, že by ho prostě... kousla. Nic ji nerozhází – nic kromě malých, uzavřených prostor, ale nikomu neříkej, že jsem ti to prozradila. Já si dělám starosti kvůli leteckým útokům, jak bude Londýn vypadat, jaké bude po té době ministerstvo, jestli tam nebudou litovat toho, že nás najali jako agentky, nebo jestli nás nevyhodí; to bych se pak musela vrátit do našeho malého vesnického domku. Ale když jsem se se svými obavami svěřila May, jenom mě popadla za ruku a řekla: „Buď zticha, nebo se z tebe pozvracím.“

May se ve vlacích dělá špatně, dokonce i v těch, co se kvůli válce pohybují šnečím tempem.

„Nevím, jestli to zvládnu,“ odpověděla jsem. „Pořád mě napadají další a další věci, o kterých ti musím povědět.“ Je zvláštní být s ní znovu o samotě. V Deepdeanu jsme musely předstírat, že se nijak zvlášť nepřátelíme, abychom neprozradily naše utajení.

„Fajn, pokud slíbíš, že přestaneš žvanit o hloupostech, můžeš mluvit dál,“ řekla May. „Tumáš, přečti mi něco z novin. Čmajzla jsem je té staré paní na nástupišti.“

„MAY!“ zhrozila jsem se.

„Už je nepotřebovala,“ ohradila se May skrz zařaté zuby. „Jestli se mnou nesouhlasíš, *vážně* tě pozvracím. Vyber to nejlepší.“

A tak jsem jí četla o těle, které se našlo ve vybombardovaném kostele, o zlodějích, kteří ukradli plátna ze šlechtického sídla, a o nové hře v divadle Rue –